

LUDMILA SEDLÁKOVÁ

Scénář k rozhlasové reportáži pro Příběhy našich sousedů vytvořily
Tereza Munduchová Tereza Sveřepová, Adéla Vokáčová a Adéla Zachová
ze ZŠ Nad Plovárnou, Jihlava, pod vedením Mgr. Jitky Korbelové.

Měly jsme to štěstí se setkat s paní Ludmilou Sedlákovou, která je jasným úkazem toho,
že ať se člověku stane v životě cokoliv, může být i nadále optimistou.

První ránou v životě paní Ludmily byla tato událost:

(52:45 – 53:33)

„ 1. 9. 1939 když začala 2. světová válka tak ten den mého tatínka gestapo zavřelo jako rukojmího, protože říkám nebyl sám, tady po Jihlavě spousta lidí byli obecně známý . Takže ho zavřeli a odvezli do Znojma a tam jak to Němci dělali, postavili je do řady ty zavřený a byl recht a links jako vlevo, vpravo, ty šli domů a ty šli do koncentráku a on měl štěstí, že byl ve správné řadě a mohl se po šesti letech vrátit domů " "

Paní Ludmila Sedláková (rozená Janáčková) se narodila 19. června 1931 v Jihlavě, tatínek byl stavební inženýr a maminka učitelka. Měla ještě dva starší sourozence, bratra a sestru. Svou školní docházku začala na škole Masarykově, ale tam byla výuka násilně přerušena, a proto pokračovala na Komenského škole (dnes Fibichové) a a pak na Křížové škole a z nepochopitelných důvodů přeskočili pátý ročník, který si pak museli nahradit. Po válce roku 1945 se třída rozešla a ti, kteří nechtěli na gymnázium, museli pokračovat a chodit na kurz, který nahrazoval pátý ročník. Někteří pokračovali s paní Ludmilou na gymnáziu.

(5:04 – 5:40)

„ Byli jsme maturitní ročník 1950, to bylo to nejhorší na začátku té doby, takže někteří nebyli připuštěny k maturitě včetně mne, protože jsem byla takový případ, že jsem měla zavřeného bratra, odsouzeného na 5 let, zavřenou sestru ta byla osvobozena a hlavně teda tatínka na doživotí " "

Paní Ludmila v roce 1950 odmaturovala, ale protože měla otce a bratra ve vězení, mohla dostat nejlepší známku trojku, aby neodmaturovala s vyznamenáním. Pod vlivem maminky se chtěla stát učitelkou. Po válce byl nedostatek učitelů a v té době bylo možné, že ti, kteří měli jenom maturitu, mohli jít učit bez vysokoškolského vzdělání.

Maminku paní Ludmily propustili z místa učitelky z politických důvodů a ona pak začala psát své paměti.

(13:22 – 13:40)

„Kde je napsáno, tak jsem odešla jako služka, kterou milostpaní nachytala, při krádeži šperků a vyhodila ji na hodinu.“

Bratr paní Ludmily byl v té době ve vězení v Uherském Hradišti.

(16: 56 – 17:16)

„Potom jako svůj stres strávil v Jáchymově v uranovejch dolech a protože tam dostal tuberkulózu, přemístili ho do Valdic u Jičína a potom po pěti letech se vrátil domů. “
Po dlouhé době rodina opět viděla tatínka. Měl na sobě plátěnou uniformu a vážil 45 kg a poté ho zase dlouho neviděli.

V roce 1960 proběhla velká amnestie, díky ní se tatínek v květnu vrátil domů, ale nesměl nic, neměl volební právo a ani nedostal důchod, dohromady strávil ve vězení 15 let.

(22:44 – 23:14)

„ A tak si našel místo jako polír u domu zdraví, ale protože udržoval styk se svými bývalými spoluvězni, takže za rok přesně ho zavřeli znova, dostal dalších pět let a zbytek doživotního trestu. “

Paní Sedláková hledala místo v kantořině až jí napsali z Vojnova Městce, kde učila čtvrtý a pátý ročník., celkem 45 dětí.

(35:23 – 36:00)

*„ A to tam byl takovej potomek, nějakýho toho z tý Podkarpatský Rusi, jmenoval se František Sojma a on byl takovej tlustej, udělanej, chodil do čtvrtý třídy a dal mi obrázek, kterej mám pořád schovanej, kde je taková postava nakreslená a napsáno od něho, vy jste jako PRINCEZNA. “
Nepříjemné věci, které se stávaly, to byl tehdejší život.*

V roce 1960 se paní Ludmila vdala a poté...

(45:00 – 45:26)

„ Když se nám narodil první syn tak , když mě náš táta vezl z porodnice domů občas, když procházím brankou, tak si vzpomenu, jak mi otec říkal, nebud' smutná, ale dědečka zase zavřeli. “

Životním heslem paní Sedlákové je...

(51:45 – 52:29)

„ Je to tak, že člověk musí pořád doufat, že se jeho život zlepší, nebýt zklamaný z toho, když se v životě něco nepodaří, protože některý věci, který se ti stanou v životě, o kterých si myslíš, že jsou hrozný a pak po letech člověk zjistí, že to vlastně bylo správný, a že se to stalo ve správný čas a ve správnou dobu. “